

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1996-1997

9 juni 1997

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1997

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting
uitgebracht door de heer Marcel Logist
(Hoofdstuk I – Stedelijk Beleid, en Hoofdstuk Ibis – Huisvesting (nieuw))**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Georges Cardoen.

Vaste leden : de heer Georges Cardoen, mevrouw Veerle Heeren, de heer Marc Olivier, mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche, de heer Mark Van der Poorten ;

de heren Ward Beysen, Julien Demeulenaere, Francis Vermeiren ;

de heren Herman De Loor, André Kenzeler, Marcel Logist ;

de heren Filip Dewinter, Christian Verougstraete ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh ;

mevrouw Vera Dua.

Plaatsvervangers :

de heren Georges Beerden, Leonard Quintelier, John Taylor, Bart Vandendriessche, Marc Van Peel ;

de heren Marc Cordeel, Jacques Devolder, Freddy Feytons ;

de heren Johnny Goos, Jacques Timmermans, Tuur Van Wallendael ;

de heren Wilfried Aers, Frank Creyelman ;

de heer Paul Van Grembergen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel.

Zie :

660 (1996-1997)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendement
- Nr. 3 : Verslag van het Rekenhof
- Nrs. 4 en 5 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting besprak op 21 mei 1997 het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1997. De commissie behandelde meer bepaald hoofdstuk I : Stedelijk beleid. Bij amendement van de heren Marc Olivier en Herman De Loor werd een nieuw hoofdstuk Ibis : Huisvesting ingevoegd.

HOOFDSTUK I

Stedelijk Beleid

I. Toelichting door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister stelt dat de artikelen 1 tot en met 9 betrekking hebben op de heffing ter bestrijding van de leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen. De meeste wijzigingen zijn interpretatief van aard en brengen verduidelijkingen aan op de bestaande tekst in het belang van de belastingplichtigen en naar aanleiding van concrete vragen van de terreinwerkers (gewestelijke en gemeentelijke ambtenaren).

In artikel 1 wordt vooreerst de definitie van renovatiewerkzaamheden gewijzigd. Voortaan komen enkel werken die in artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, als bouwvergunningsplichtig opgesomd zijn, nog in aanmerking.

De voorwaarde dat de werken bouwvergunningsplichtig moeten zijn, was impliciet reeds in de vorige definitie vervat ("structurele ingrepen"), maar leidde toch tot discussies. Werken die bouwvergunningsplichtig zijn op grond van een gemeentelijke bouwverordening (artikel 60 van de Stedenbouwwet) komen niet in aanmerking, dit met het oog op een zo gelijk mogelijke toepassing van de heffing voor alle Vlaamse gemeenten. In principe gaat het trouwens niet om werken die als structurele ingrepen beschouwd kunnen worden.

Om een andere discussie te beslechten wordt nu uitdrukkelijk bepaald dat sloop gevolgd door vervangingsbouw gelijk wordt gesteld met renovatiewerkzaamheden. Sloop zonder meer valt daar niet onder, zodat daarvoor geen schorsing op grond van

artikel 43 van het programmadecreet van 22 december 1995 mogelijk is.

Ook de definitie van sociale woonorganisaties wordt gewijzigd : door een vergetelheid was het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen niet vermeld, hoewel ook deze instelling sociale huisvestingsprojecten opzet. Deze wijziging ligt ook in de lijn van de ontwerptekst van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode.

Er wordt een nieuwe definitie bijgevoegd ("inventarisatiedatum") die opgenomen was in het uitvoeringsbesluit van 2 april 1996, dit om enkele bepalingen eenvoudiger te formuleren. De inventarisatiedatum komt overeen met de datum van de administratieve akte, bedoeld in de artikelen 32 en 33 van het programmadecreet van 22 december 1995, of met de datum van het besluit, bedoeld in artikel 34 van dat programmadecreet. Als een gebouw of een woning op meerdere inventarislijsten staat, komt de inventarisatiedatum overeen met de oudste van voormelde data.

In artikel 2 wordt een wijziging voorgesteld van de definitie van een leegstaand gebouw. Volgens de minister kan de bestaande definitie soms leiden tot een tweevoudige heffing. Als een gebouw met een woongedeelte volledig leegstaat, dan moet volgens de huidige definitie van leegstand zowel het volledige gebouw als het woongedeelte in de inventaris worden opgenomen en, behoudens schorsing of vrijstelling, worden belast. De heffing voor het gebouw wordt berekend, uitgaande van het kadastraal inkomen van het volledige gebouw ; de heffing voor het woongedeelte wordt berekend, uitgaande van een deel van datzelfde kadastraal inkomen.

Een tweede probleem met de huidige definitie bestaat erin dat een aantal ongebruikte winkelruimten niet kunnen geïnventariseerd worden omdat, ingevolge de bewoning van de verdiepingen, meer dan 50% van de totale oppervlakte van het gehele gebouw effectief in gebruik is.

Door abstractie te maken van woongedeelten die deel uitmaken van gebouwen die globaal niet als woning kunnen worden beschouwd, worden beide problemen tegelijk opgelost.

In artikel 3 wordt voorgesteld om de mogelijkheid om na de administratieve akte aan te tonen dat het gebouw en/of de woning geen ernstige zichtbare en storende gebreken en tekenen van verval vertoont, te vervangen door de iets correcter geformuleerde en soms ruimere mogelijkheid het tegenbewijs te

leveren van wat in de administratieve akte beweerd wordt (bijvoorbeeld dat men geen eigenaar meer is van het pand in kwestie). Dat is een overname van de overeenkomstige bepaling inzake leegstand (artikel 33 van het programmadecreet van 22 december 1995).

Een derde wijziging bevestigt voor alle duidelijkheid dat het gebouw en/of de woning wordt ingeschreven op de datum van de administratieve akte. Als de administratie in de akte vaststelt dat het pand verwaarloosd is en de houder van het zakelijk recht dit niet betwist of ingeval zijn betwisting niet gegrond is, is er immers geen reden om de heffing pas één maand na de datum van de akte verschuldigd te maken. Het voorbehoud dat op de dag van de akte nog moet gemaakt worden, valt na een maand gewoon weg, onverminderd natuurlijk de latere mogelijkheden om tegen de inventarisatie een bezwaar in te dienen bij de Vlaamse regering en om desnoods de zaak aanhangig te maken bij de bevoegde rechter.

De wijziging voorgesteld in artikel 4 stemt helemaal overeen met de wijziging vermeld in artikel 3. Dezelfde redenen liggen eraan ten grondslag.

In artikel 5 wordt in de eerste paragraaf een materiële fout rechtgezet : de voorwaarde dat meer dan de helft van de totale vloeroppervlakte effectief moet gebruikt worden en de voorwaarde dat het gebouw meer dan 6 opeenvolgende maanden effectief moet gebruikt worden, moeten vanzelfsprekend cumulatief worden vervuld om een schrapping van het gebouw uit de lijst van leegstaande gebouwen en/of woningen te verkrijgen.

In de tweede paragraaf worden de woorden “na een onderzoek” geschrapt : hoewel wellicht pas bij een onderzoek ter plaatse door de administratie kan worden vastgesteld dat de nodige herstellingen en/of verwijderingen gebeurd zijn, moeten andere bewijsmiddelen ook mogelijk zijn, zoals dat voor gebouwen die geen woningen zijn het geval is.

Artikel 6 bevat in wezen slechts één inhoudelijke wijziging. Volgens de bestaande berekeningswijze voor de volgende heffingen wordt het bedrag van het kadastraal inkomen vermenigvuldigd met het aantal periodes dat het gebouw en/of de woning onafgebroken op de inventaris staat. Het resultaat daarvan wordt nadien zo nodig opgetrokken tot het minimum. In dit artikel wordt de volgorde van die handelingen omgedraaid : eerst wordt het bedrag van het kadastraal inkomen opgetrokken tot het minimum en daarna wordt vermenigvuldigd met het aantal periodes.

Een groot aantal panden heeft namelijk een erg laag of helemaal geen kadastraal inkomen, zodat de vermenigvuldiging met het aantal periodes geen effect heeft en steeds slechts het minimum kan aangerekend worden. Met de voorgestelde berekeningswijze zal in zulke gevallen het minimum vermenigvuldigd worden, zodat ook voor de eigenaars van zulke panden een jaarlijks verhoogde druk bestaat om de verkrotting en/of de leegstand weg te werken.

Voor de duidelijkheid werd geopteerd om de hele berekeningswijze te herformuleren op een stapsgewijze benadering.

In plaats van een reeks kleinere wijzigingen op te sommen, werd er in artikel 7 voor geopteerd om het volledige artikel te vervangen. Meteen werden sommige bepalingen, zonder wijziging van de inhoud, duidelijker geformuleerd.

De eerste paragraaf bevat inhoudelijk twee wijzigingen. Vooreerst worden de voorwaarden waaraan op het einde van de periode van 1 jaar na de overdracht moet worden voldaan versoepeld. Het is niet meer noodzakelijk dat het gebouw en/of de woning op dat moment volledig geschrapt is uit de inventaris. Het feit dat inmiddels de procedure van schorsing wegens renovatiewerkzaamheden gestart is, wordt nu ook aanvaard. Uit de eerste ervaringen is namelijk gebleken dat vooral bij aankoop van krotten een schrapping binnen 1 jaar nagenoeg of helemaal onmogelijk is. De voorwaarde dat tijdens het jaar na de overdracht geen nieuwe overdracht mag plaatsvinden blijft echter onverkort gelden.

De tweede wijziging heeft betrekking op de categorieën die niet in aanmerking komen voor deze voorwaardelijke vrijstelling. De overdracht bij erfopvolging of testament wordt nu niet meer uitgesloten, zodat de voorwaardelijke vrijstelling ook voor die gevallen, waar bezwaarlijk de overdracht kan ingegeven zijn om de heffing te ontlopen, geldt.

De tweede paragraaf, 2° bevat 3 wijzigingen :

- beschermde stads- en dorpsgezichten komen niet meer in aanmerking. In wezen is er geen reden om voor dergelijke panden een bijzondere vrijstelling te geven ;
- niet meer alle restauratiedossiers, maar alleen ontvankelijk verklaarde restauratiepremiédossiers geven nog een grond voor de vrijstelling ;

- principieel wordt ook voor beschermde monumenten herstel en hergebruik nagestreefd, maar in sommige gevallen is dit vanuit het standpunt van patrimoniumzorg en -behoud niet wenselijk. Zo zou door herstel, voorzover dat nog mogelijk is, en ingebruikname van een historisch waardevolle ruïne, dit bebouwd goed zijn unieke waarde verliezen. Vandaar dat voor dergelijke panden, die in hun bestaande toestand bewaard mogen blijven, een vrijstelling wordt gegeven.

Ook artikel 8 vervangt de bestaande tekst volledig om een ingewikkelde opsomming van wijzigingen te vermijden en om meteen enkele bepalingen duidelijker te formuleren. Zoals reeds gezegd in de toelichting bij artikel 1, wordt nu uitdrukkelijk voorzien dat een bouwvergunning nodig is om een schorsing te verkrijgen. Deze bouwvergunning moet alle structurele ingrepen omvatten die nodig zijn om het gebouw en/of de woning weer geschikt te maken voor gebruik overeenkomstig de oorspronkelijke bestemming of de nieuwe bestemming voorzover die verenigbaar is met de eisen van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Artikel 9 ten slotte bepaalt dat de wijzigingen die een inhoudelijke versoepeling inhouden, of enkel de bestaande tekst verduidelijken, in werking treden op 1 januari 1996.

II. Bespreking

1. Vragen en opmerkingen van de commissieleden

De heer Mark Van der Poorten kan ermee instemmen dat zich een aantal wijzigingen opdringen met betrekking tot de heffing op leegstand en verkrotting. Hij vraagt zich evenwel af of een meer globale evaluatie, onder meer gebaseerd op de ervaringen van de terreinwerkers, niet méér aangewezen is. De voorgestelde aanpassingen bieden immers een onvoldoende antwoord op de problemen die zich op het terrein voordoen.

Verwijzend naar artikel 1 en meer bepaald de definitie van renovatiewerkzaamheden, waarvoor een bouwvergunning wordt vereist, merkt de spreker op dat er zich op dat vlak problemen kunnen stellen. Als een gebouw wordt opgenomen in de inventaris, is er sprake van een aanmaning om tot renovatiewerken over te gaan. Stedenbouwkundig gezien evenwel zijn werken die in de woning zelf dienen te gebeuren niet onderworpen aan een bouwvergunning, dit in tegenstelling tot werken

aan de buitenzijde van een gebouw. Hier stelt zich in feite het probleem van een gebrekkige afstemming tussen verschillende regelgevingen. De spreker suggereert dat binnen de administratie Huisvesting een werkgroep deze problematiek grondig zou bestuderen.

De voorzitter treedt de spreker bij met de stelling dat heel wat mensen renovatiewerken uitvoeren zonder dat zij daarvoor noodzakelijk over een vergunning dienen te beschikken.

Volgens de heer Mark Van der Poorten rijst er tevens een probleem voor de eigenaars die opgenomen zijn in rust- en verzorgingsinstellingen. Als die mensen in zo'n instelling worden opgenomen, wordt hun woning weliswaar niet langer bewoond maar staat ze ook niet effectief leeg, vermits de meubels blijven staan en de woning allicht nog wordt onderhouden. Voor de erfgenamen is het vaak moeilijk – ook psychologisch – om te beslissen om over te gaan tot renovatie of verkoop van de woning zolang de ouders nog leven. Volgens de huidige reglementering moeten dergelijke woningen worden opgenomen in de inventaris en zijn ze onderworpen aan de heffing.

Eenzelfde probleem kan zich voordoen met woningen die het voorwerp van een gerechtelijke procedure uitmaken. Ook dergelijke procedures kunnen maanden aanslepen. Voor de ambtenaren die op het terrein moeten werken is het dus vaak moeilijk om probleemgevallen correct te interpreteren. Ter illustratie haalt de spreker een concreet voorbeeld aan waarbij de erfgenamen verzaakten aan de erfenis van een compleet verkrot pand, zodat er van dat pand geen eigenaar bekend is. Wat moet er met dergelijke panden gebeuren en wie wordt daarvan de eigenaar ?

De spreker wijst er verder op dat heel wat gemeenten vroeger een eigen gemeentelijk reglement hanteerden dat heel wat terreinen omvatte, gaande van tegengaan van verwaarlozing tot bestrijding van verval en verkrotting. Het huidige strafpuntensysteem vereist een score van 18 punten vooraleer men tot de heffing kan overgaan (een slecht dak bijvoorbeeld staat gelijk aan 9 strafpunten). Een woning kan van binnen echter ook tal van tekenen van verwaarlozing vertonen, maar daarvoor worden momenteel geen strafpunten aangerekend. Volgens een aantal vroegere gemeentelijke reglementen zouden de eigenaars van dergelijke woningen wel tot renovatie worden aangezet. Een aanpassing van de regelgeving lijkt in die zin aangewezen, zodat de heffing op leegstand en verkrotting stringenter zou kunnen worden toegepast.

De spreker haalt artikel 2 aan waarin gesteld wordt dat een gebouw als leegstaand wordt beschouwd als meer dan 50% van de totale vloeroppervlakte niet effectief wordt gebruikt. Hij citeert een concreet voorbeeld van een leegstaand gebouw dat kadastraal gezien als één woning wordt beschouwd. Heeft men een bestemmingswijziging nodig als men van die woning drie wooneenheden maakt? In het concrete geval is één wooneenheid betrokken, wat minder is dan 50% van de totale vloeroppervlakte zodat de eigenaar heffingsplichtig is. Kadastraal gezien echter gaat het om één woning en komt men wel aan 50% van de totale vloeroppervlakte. Dit impliceert dat er ook een betere afstemming met het kadaster zou moeten worden georganiseerd.

De spreker brengt nog een voorbeeld aan van een gebrekkige afstemming. Een verlaten bedrijfspand komt niet in aanmerking voor de leegstandsheffing omdat het – wat uiterlijke kenmerken betreft – onvoldoende strafpunten behaalt.

Verwijzend naar artikel 7, § 2 vraagt de spreker ten slotte wat hier met een onteigeningsplan wordt bedoeld. Tal van gemeenten hanteerden in het verleden rooilijnplannen. In die rooilijnplannen is niet noodzakelijkerwijze voorzien dat de onteigening op korte termijn zal worden voltrokken. Moet ter aanvulling van het begrip onteigeningsplan ook niet het begrip rooilijnplan worden omschreven?

De heer Francis Vermeiren meent dat de verkrotting terdege moet worden bestreden, maar hij staat huiverig tegenover het toekennen van strafpunten aan woningen die bepaalde gebreken vertonen. Zijn er al bepaalde resultaten merkbaar sinds de invoering van de leegstandsheffing wat het investeren in gebrekkige woningen betreft? Hoeveel bezwaarschriften zijn er intussen ingediend? Bestaat er op dat vlak een inventaris en is er reeds een overzicht gemaakt van de negatieve (en eventueel de positieve) gevolgen van de leegstandsheffing?

Volgens de heer Herman De Loor is iedereen akkoord dat er dringend moet worden opgetreden tegen de leegstand en de verkrotting. Hij erkent dat in sommige gevallen mensen onterecht getroffen kunnen worden door de heffing. De spreker vraagt daarom aan de minister om bij de behandeling van de beroepen enige soepelheid aan de dag te leggen. Anderzijds pleit hij ervoor de beroepen niet te lichtzinnig te behandelen, gezien de vindrijkheid van de Vlaming om heffingen en belastingen te ontwijken.

De voorzitter vraagt enige verduidelijking betreffende hoofdstuk IX – Uitzonderlijke Investeringsubsidies, waarin er sprake is van het investeringsfonds. Heeft dit hoofdstuk een weerslag op het investeringsfonds?

Mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche vraagt waarom er in het programmadecreet geen bepalingen zijn opgenomen in verband met het invoeren van het decretaal voorziene stijgingsmechanisme van het Provinciefonds. De spreker vindt principieel dat men het stijgingsmechanisme moet respecteren zolang dit decretaal is geregeld. Het zou geen uiting zijn van een behoorlijk bestuur als de regering niet uitvoert wat decretaal is afgesproken. Is de Vlaamse regering bereid de normale indexering van het Provinciefonds te overwegen naar aanleiding van de opmaak van de begroting voor het jaar 1998?

2. Antwoorden van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting

De minister benadrukt dat de voorgestelde aanpassingen grotendeels in het belang zijn van de heffingsplichtigen, die meer mogelijkheden krijgen om een schorsing te vragen of om hun bezwaarschrift aanvaard te krijgen. Men heeft er alle belang bij om deze technische bepalingen, die ingegeven zijn door de eerste ervaringen van de administratie met de heffing, doorgang te doen vinden.

Wat het probleem van de bouwvergunning betreft, erkent de minister dat er kleine werken kunnen zijn die niet noodzakelijk onder de noemer renovatiewerkzaamheden moeten vallen. Wel is het belangrijk dat er een duidelijke en eenvormige interpretatie voor het gehele Vlaamse Gewest wordt vastgesteld. Vandaar werd de koppeling gemaakt met wat in de stedenbouwwet is bepaald als zijnde bouwvergunningsplichtig. Men moet er ook over waken dat aan de eigenaars niet te veel ontsnappingsmogelijkheden worden aangeboden. Overigens is het meestal zo dat werken binnenin het gebouw een effect hebben op de buitenzijde van het gebouw. Er zijn slechts weinig gevallen gesignaleerd waarin het visuele aspect van de buitenzijde van het gebouw sterk verschilt van de kwaliteit die binnenin de woning aanwezig is. De minister vindt het wel een goede suggestie om de problematiek van de afstemming van verschillende regelgevingen grondig te onderzoeken.

Wat de eigenaars die worden opgenomen in een rust- en verzorgingsinstelling betreft, erkent de minister dat er zich een psychologisch probleem stelt. Hij engageert er zich toe om ook dit probleem door de administratie te laten onderzoeken. Hij doet dezelfde toezegging inzake de problematiek van de woningen die het voorwerp uitmaken van een gerechtelijke procedure en inzake de andere concrete voorbeelden die door commissieleden werden aangehaald.

De minister maakt melding van 150 bij de administratie ingediende bezwaarschriften.

De minister stelt dat het hoofdstuk IX – Uitzonderlijke Investeringsubsidies geen enkele weerslag heeft op het investeringsfonds. Het investeringsfonds blijft onaangeroerd en wordt verhoogd op basis van de indexformule die daarvoor oorspronkelijk was voorzien. In hoofdstuk IX stelt de regering een aantal extra impulsen voor (bijvoorbeeld een bedrag van één miljard frank voor de commerciële centra), die door de gemeenten in cumulatie met het investeringsfonds kunnen worden aangewend.

Wat het Provinciefonds betreft, antwoordt de minister dat hij niet kan vooruitlopen op de begrotingsbesprekingen voor 1998. Tijdens die begrotingsronde zal de klemtoon wellicht vooral op werkgelegenheid liggen en zullen daarvoor de nodige middelen moeten worden vrijgemaakt. De minister wil tijdens die besprekingen wel verdedigen dat de voorziene indexerings van het Provinciefonds integraal wordt toegepast. De Vlaamse regering zal evenwel prioriteiten moeten leggen. In dit kader mag men niet vergeten dat de provincies momenteel over belangrijke middelen en reserves beschikken

3. Repliek van de leden

Volgens de heer Francis Vermeiren is het aantal ingediende bezwaarschriften (150 tot op heden) hoog. Hij voorspelt dat dat aantal zeer vlug zal oplopen. Hij roept op tot een deregulering vermits het systeem onbeheersbaar dreigt te worden.

De minister is zich ervan bewust dat het aantal bezwaarschriften in de toekomst allicht nog zal oplopen. Hij meent dat dit ook logisch is gezien de omvang van deze nieuwe heffing en het ontradend effect dat ermee wordt beoogd. De behandeling van de bezwaarschriften is niet de rechtstreekse bevoegdheid van de minister maar wel die van het

Departement Algemene Zaken en Financiën van het Vlaamse Gewest. De minister spreekt de hoop uit dat de regelgeving ook effectief wordt toegepast.

Ook de heer Mark Van der Poorten verwacht een toenemend aantal bezwaarschriften en klachten. Hij benadrukt nogmaals zijn stelling dat er een voortdurende vermenging plaatsvindt met andere regelgevingen (onder meer ruimtelijke ordening) zodat er een betere afstemming tussen de verschillende regelgevingen noodzakelijk is.

III. Artikelswijze bespreking, stemming en eindstemming

De artikelen 1 tot en met 9, evenals het hoofdstuk I – Stedelijk Beleid worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

HOOFDSTUK Ibis (nieuw)

Huisvesting

Bij amendement van de heren Marc Olivier en Herman De Loor (stuk 660 (1996-1997) – Nr. 2) wordt voorgesteld een nieuw hoofdstuk Ibis met een artikel 9bis in te voeren.

De heer Herman De Loor stelt dat uit budgettaire prognoses blijkt dat ingevolge de verdere daling van de langetermijnrente er een overschot is van 700 miljoen frank op de verbintenissenmachtiging van het urgentieprogramma voor de sociale huisvesting. Daarom is het opportuun de reglementering met betrekking tot het urgentieprogramma te wijzigen, zodanig dat de door de VHM erkende sociale huisvestingsmaatschappijen die voor het laatste bijkomend stuk van dit programma (renovatieprojecten van bestaande sociale woningen van deze maatschappijen) rechtstreeks een lening bekomen bij de VHM, ook een beroep kunnen doen op de tussenkomsten ingesteld in het kader van het urgentieprogramma. Een wijziging dringt zich op omdat de reglementering nu voorziet dat initiatiefnemers verplicht zijn een lening aan te gaan bij Domus Flandria.

Het amendement wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen en een nieuw artikel 9bis wordt ingevoegd.

Het nieuwe hoofdstuk Ibis – Huisvesting met het artikel 9bis wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

De verslaggever,

Marcel LOGIST

De voorzitter,

Georges CARDOEN
